

kunne man så ikke fra den stedlige kommunalbestyrelse se på, hvordan den pågældende andelsboligforening er skruet sammen, tale med bestyrelsen i andelsboligforeningen og sige, at vi har de og de mennesker, vi meget gerne vil have ud til jer og så alt muligt andet, prøve at finde de mennesker, der passer godt ind i lige præcis den andelsboligforening, man nu har en anvisningsret til. Så tror jeg, at nogle af problemerne kunne løses på en meget fornuftig og god måde både for den familie, der skal ind, og for de mennesker, der bor der i forvejen.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Det er sådan, at jeg ikke lagde mærke til, at ministeren i svartalen kom ind på de problemer, som jeg kunne se der ville komme med oprettelse af nye andelsboligforeninger, når kommunerne kunne få en anvisningsret til hver tiende bolig. Jeg tænker på seniorfællesskaber, som bliver mere og mere moderne, hvor man er en gruppe, som egentlig godt kunne tænke sig at oprette en andelsboligforening. Her ser man så, at mulighederne for selv at bestemme, hvem der skal være med i denne boligforening, bliver begrænset. Anser ministeren ikke det for at kunne være et problem i fremtiden?

By- og boligministeren (Jytte Andersen):

Til hr. Egil Møller: Nu er det jo ikke sådan, at kommunerne handler med hovedet under armen. Det gør de jo altså ikke. De er faktisk ret fornuftige. Og det er klart, at der er nogle andelsboliger, hvor det vil være hensigtsmæssigt, og andre andelsboliger, hvor det absolut ikke er hensigtsmæssigt. Selvfølgelig er det ikke hensigtsmæssigt, hvis det er en andelsboligforening, der baserer sig på et alderskriterium, altså, en seniorbolig. Så er det ikke så hensigtsmæssigt.

Det her lægger vi ud til kommunerne. Kommunerne kan træffe beslutninger. Kommunerne kan bruge elementerne sådan i en vifte. Det, kommunerne er optaget af, er, at der i alle deres boligområder er et godt miljø, at der er nogle, der er stærke, og nogle, der er svage.

Det viser sig faktisk meget tydeligt, ikke mindst i den analyse, der er lavet på TOR's ejendomme her i København, at det giver faktisk et godt klima. Det bliver faktisk sådan, at de svage ikke bliver stødt ud, sådan som nogle har påstået. Det gør de ikke. De er der. Der bliver taget hånd om dem, og de bliver faktisk

stærkere, og de går ind i et bolig-mæssigt fællesskab. Sådan fungerer det.

Det er også lidt det, kommunerne her har mulighed for at gøre. Og dér, hvor vi går ind, det er: Når man gerne vil have nogle muligheder, hvor de øvrige skatteborgere er med til at finansiere det, så er det rimeligt nok, at vi sætter vilkår. Og et af vilkårene er altså også en tændedel, hvor man altså kan gå ind og diskutere, at her kunne der måske være tale om en familie, som har problemer af den ene og den anden art, men som har et boligbehov, og som måske kan blive stærk ved at komme ind i sådan et stærkt fællesskab.

Og så usolidariske, som hr. Egil Møller tror folk er, er de faktisk ikke. Folk vil gerne hjælpe. Folk vil gerne bidrage. Dansk Folkeparti prøver at få alle mennesker ind i sådan en usolidarisk, asocial holdning. Sådan er billedet jo heldigvis ikke. Det er det jo heldigvis ikke.

Til fru Annie Lunde Hansen vil jeg godt sige med hensyn til, hvordan andelsboligerne og kommunerne i øvrigt selv kan finde ud af det: Jamen jeg tror meget på det dér med, at samtale fremmer forståelsen, også mellem andelsboligerne og kommunerne. Det gør det jo i øvrigt også mellem os, ikke? Samtale fremmer forståelsen. Det er i virkeligheden en meget vis bemærkning, som en fremtrædende kvindelig direktør er kommet med i fjernsynet indtil flere gange. Den kan man bruge i mange sammenhænge.

Jeg vil godt sige til hr. Keld Albrechtsen, at det kan godt være – det er jeg i hvert fald med på – at vi skal præcisere det, at kommunerne også skal se på at bruge de kommunale anvisningsregler i de stærke afdelinger. Det er det, vi har diskuteret med kommunerne. Dér er det billede, kommunerne har givet os, at sådan vil de bruge viften af redskaber: De vil bruge ét sæt, nemlig den almindelige kommunale anvisning, i de stærke afdelinger, og bruge de fleksible anvisningsregler i de svage afdelinger, så der kan ske en blanding. Men om vi skal have præciseret det i loven, vil jeg godt være med til at diskutere. Det har i hvert tilfælde været det billede og den forudsætning, de her lovforslag hviler på.

Til fru Rikke Hvilshøj vil jeg godt sige, at det er jo sådan – og det får vi lejlighed til at diskutere senere på dagen – at hvis et ungt menneske søger om at få sin familie eller sin ægtefælle herop, vil der jo i den konkrete sag blive set på, om vedkommende kan leve op til det boligkrav,